

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз ОК 34/2016
09.02.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Зорана Бодића, због кривичног дела удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346. став 4. у вези става 2. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Зорана Бодића, адвоката Оливере Јованић, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Београду, Посебног одељења К По1 62/14 од 07.07.2016. године и К По1 62/14 – Кв По1 408/16 од 25.08.2016. године, у седници већа одржаној дана 09.02.2017. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Зорана Бодића, адвоката Оливере Јованић, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Београду, Посебног одељења К По1 62/14 од 07.07.2016. године и К По1 62/14 – Кв По1 408/16 од 25.08.2016. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) у вези члана 441. став 4. Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Зорана Бодића у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду, Посебног одељења К По1 62/14 од 07.07.2016. године, одбачен је као недозвољен захтев браниоца окривљеног Зорана Бодића, адвоката Оливере Јованић за накнаду трошкова кривичног поступка насталих пред Вишим судом у Београду, Посебним одељењем у предмету К По1 62/14 (К По1 91/12), поднет суду 01.07.2016. године, а поновљен 06.07.2016. године.

Решењем Вишег суда у Београду, Посебног одељења К По1 62/14 – Кв По1 408/16 од 25.08.2016. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Зорана Бодића, адвоката Оливере Јованић, изјављена против првостепеног решења.

Против наведених правноснажних решења, захтев за заштиту законитости благовремено је поднела бранилац окривљеног Зорана Бодића, адвокат Оливера Јованић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7), 11) став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о трошковима и паушалу и повреде

Међународних конвенција и уговора, са предлогом да Врховни касациони суд захтев уважи, а побијана решења укине или преиначи, те досуди поред тражених трошкова поступка и трошкове жалбе и захтева за заштиту законитости у износу од по 240.000,00 динара са законском затезном каматом на терет буџетских средстава у року од осам дана под претњом принудног извршења.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу кога није обавестио о седници већа као ни браниоца окривљеног налазећи да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке у смислу члана 488. став 2. ЗКП, па је одржао седницу већа на основу члана 490. ЗКП, у којој је размотрио списе предмета са решењима против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Зорана Бодића је неоснован.

Бранилац окривљеног Зорана Бодића у захтеву за заштиту законитости суштински указује да је побијаним правноснажним решењима учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) у вези члана 441. став 4. ЗКП, са образложењем да је правноснажним решењем Вишег суда у Београду, Посебног одељења К По1 62/14 од 07.07.2015. године у ставу другом изреке, одлучено да трошкови кривичног поступка у том делу падају на терет буџетских средстава суда тако да суд поводом захтева браниоца окривљеног за накнаду трошкова кривичног поступка није могао да одлучује о основаности захтева, већ само о висини трошкова кривичног поступка имајући у виду да је наведеним решењем одлучено да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда, па пошто је оспореним правноснажним решењем одбачен као недозвољен захтев браниоца окривљеног за накнаду трошкова кривичног поступка о чему је већ одлучено цитираним решењем Вишег суда у Београду, Посебног одељења, бранилац окривљеног налази да је у конкретном случају у вези трошкова поступка у питању правноснажно пресуђена ствар.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Зорана Бодића, Врховни касациони суд оцењује као неосноване из следећих разлога:

Врховни касациони суд налази да је неспорно да је правноснажним решењем Вишег суда у Београду, Посебног одељења К По1 62/14 од 07.07.2015. године, одбачена оптужница тужиоца за организовани криминал, измењена дана 15.04.2013. године, у односу на окривљеног Зорана Бодића, због кривичног дела удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346. став 4. у вези става 2. КЗ и кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. и члана 61. КЗ и истовремено одлучено да „трошкови кривичног поступка у овом делу падају на терет буџетских средстава суда“.

Дакле, наведеном одлуком суд није одлучио о основаности захтева браниоца окривљеног за накнаду трошкова кривичног поступка јер у тој фази поступка такав

захтев није ни постојао, већ је бранилац окривљеног тек по правноснажности наведеног решења поднео и определио захтев за накнаду трошкова кривичног поступка и тек тада је суд о истом први пут одлучивао.

По налажењу овог суда, одлука суда из решења Вишег суда у Београду, Посебног одељења К По1 62/14 од 07.07.2015. године, да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда је општег карактера и њоме се само одређује на чији терет падају трошкови поступка, будући да су у току трајања кривичног поступка настали бројни трошкови по различитим основима, а о основаности захтева браниоца окривљеног за накнаду трошкова кривичног поступка одлучује се посебном одлуком након поднетог захтева што је суд у конкретном случају и учинио доносећи побијана правноснажна решења којима је правноснажно одлучио о захтеву за накнаду трошкова кривичног поступка. Стога се, код одлучивања у вези поднетог захтева најпре одлучује о основаности захтева односно да ли законска решења пружају законски основ да се подносиоцу захтева досуде трошкови, а уколико законски основ постоји онда се одлучује о висини тражених трошкова.

Из изнетих разлога, правилно је побијаним правноснажним решењима одлучено да у конкретном случају не постоји законски основ да се окривљеном усвоји захтев и досуде трошкови јер окривљеном у овој фази поступка не припадају трошкови кривичног поступка, имајући у виду да је у односу на њега одбачена оптужница применом члана 416. став 1. тачка 3) ЗКП и да се у смислу члана 417. став 1. тачка 2) ЗКП, поступак може наставити на захтев надлежног тужиоца када престану разлози који трајно спречавају вођење кривичног поступка, а да је одредбом члана 265. став 1. ЗКП, прописано да трошкови кривичног поступка из члана 261. став 2. тач.1) до 6) ЗКП, нужни издаци окривљеног и награда браниоца падају на терет буџетских средстава суда, само онда када се обустави кривични поступак или се оптужба одбије или се окривљени ослободи од оптужбе, што у конкретном случају није у питању, те је захтев браниоца окривљеног за накнаду трошкова кривичног поступка правилно одбачен као недозвољен.

Следствено изнетом по налажењу овога суда, у конкретном случају се не ради о правноснажно пресуђеној ствари када су у питању трошкови кривичног поступка јер у вези поднетог захтева браниоца окривљеног за накнаду трошкова кривичног поступка суд претходно није одлучивао па се самим тим захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Зорана Бодића правноснажна решења неосновано побијају због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) у вези члана 441. став 4. ЗКП.

Бранилац окривљеног у уводу захтева за заштиту законитости као разлог подношења захтева наводи битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, као и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, што у смислу члана 485. став 4. ЗКП, нису дозвољени разлози за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног односно његовог браниоца, чија су права ограничена, правима која у поступку има окривљени сходно

одредби члана 71. тачка 5) ЗКП, због чега је захтев браниоца окривљеног у овом делу оцењен као недозвољен.

Поред тога, у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног наводи да захтев подноси и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП и због повреде права окривљеног на правично суђење.

Одредбом члана 484. ЗКП, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1) а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) тог законика мора се доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Како наводи у захтеву браниоца окривљеног који се односе на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, нису образложени, а у захтеву се у односу на повреду људског права (члан 485. став 1. тачка 3) ЗКП, не истиче да је та повреда утврђена одлуком Уставног суда или Европског суда за људска права, нити је таква одлука приложена уз захтев, то захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Зорана Бодића у односу на наведене повреде нема прописан садржај, у смислу члана 484. ЗКП.

Из изнетих разлога, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) и тачка 3) ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.**

**Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић